

РЕШЕНИЕ

.587

гр. с., 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 153 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ

при участието на секретаря НЕЛИ М. ШАРКОВА
като разглежда докладваното от НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ Гражданско дело №
20231110133475 по описа за 2023 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК
във вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за
установяване съществуването на вземане в размер на 4 577,12 лева,
представляваща дължима главница за потребена топлинна енергия за периода
от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от
17.11.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, 719,73 лева, представляваща
обезщетение за забавено плащане на горната главница за периода от
15.09.2020 г. до 02.11.2022 г., 13,68 лева, представляваща дължима главница
за доставена услуга за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до
30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 17.11.2022 г. до
окончателното ѝ изплащане и 3,30 лева, представляваща обезщетение за
забавено плащане на горната главница за периода от 01.12.2019 г. до
02.11.2022 г., което вземане касае топлоснабден имот, находящ се в гр. С.,
аб. № .. и което е предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по
ч. гр. д. № ../2022 г. по описа на СРС, 153 състав.

Сумите с претендират при разделна отговорност. От ответника К. В. Б. се
претендира 1/4 от вземанията – 1 144,28 лв. за главница за потребена
топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., 179,93 лв.
обезщетение за забавено плащане на тази главница за периода от 15.09.2020 г.
до 02.11.2022 г., 3,42 лв. за услуга за дялово разпределение за периода от

01.10.2019 г. до 30.04.2021 г. и 0,82 лв. обезщетение за забавено плащане на тази главница за периода от 01.12.2019 г. до 02.11.2022 г. От ответника В. Н. Б. се претендират 3/4 от вземанията – 3 432,84 лв. за главница за потребена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., 539,80 лв. обезщетение за забавено плащане на тази главница за периода от 15.09.2020 г. до 02.11.2022 г., 10,26 лв. за услуга за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г. и 2,48 лв. обезщетение за забавено плащане на тази главница за периода от 01.12.2019 г. до 02.11.2022 г. Претендират се и направените в производството разноси.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са престирали насрещно – не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията. Твърди още, че с последно приетите общи условия, в сила от 12.03.2014 г., клиентите били длъжни да заплатят месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок от датата на публикуването им в интернет страницата на продавача.

Ответниците оспорват исковете по основание и размер. Възразяват за изтекла погасителна давност на вземанията.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Х. Р.” ЕООД не излага становище по основателността на претенциите.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, намира следното:

По иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ.

Предявеният иск е за задължение за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия. Следва да се установи възникването на облигационно отношение между страните по договор за продажба и доставка на топлинна енергия в твърдените количества и

задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

Видно от приетия по делото договор за продажба на държавен имот по реда на Наредба за държавните имоти от 11.06.1991 г., и.м. Б. и В. Н. Б. са придобили собствеността върху следния недвижим имот - а., находящ се в гр. с., в жилищна сграда – бл. ... Видно от изисканото от С. заверено копие на акт за граждански брак И. Б. и В. Б. са били в брак към момента на сделката - 11.06.1991 г. Бракът е сключен на 25.11.1978 г.

По делото е приет нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот .., дело . от 06.10.2003 г. на нотариус Р.Р., вписана под . на Н. камара, с район на действие Софийски районен съд, от който се установява, че на И. Б. и В. Б. е отпуснат кредит от банка, като за обезпечаване вземането на кредитора кредитополучателите са учредили договорна ипотека върху притежаван от тях недвижим имот, придобит по време на брака в режим на съпружеска имуществена общност, а именно – а., находящ се в гр. с., ж.к. “Л.”, бл. ...

От прието по делото удостоверение за наследници изх. № .., издадено от С. – район “Л.”, се установява, че и.м. Б. е починала на 04.02.2012 г., като след смъртта си е оставила за свои наследници по закон ответника В. Н. Б. /преживял съпруг/ и ответницата К. В. Б. /дъщеря/. При прекратяване на брака със смъртта на И. Б. дяловете на съпрузите са били равни – чл. 28 СК. След смъртта на И. Б. е възникнала съсобственост между ответниците. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 ЗН, ответникът В. Б. е придобил 3/4 идеални части от процесния недвижим имот, тъй като освен своята 1/2 идеална част от прекратената С., по пътя на наследяването е придобил и половината от притежаваната от неговата съпруга 1/2 идеална част или 1/4. Ответницата К. Б. е придобила по наследство останалата 1/4 идеална част от имота.

По делото е установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост, в която се намира същият, е била присъединена към топлопреносната мрежа. От представените от третото лице-помагач „Х. Р.” ЕООД писмени доказателства се установява, че през исковия период не е осигурен достъп до процесния имот за извършване на отчитането на уредите. Представени са изравнителните сметки за топлоснабдения имот с абонатен № .. и протоколи за неосигурен достъп.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ

/приложима редакция след 17.07.2012 г./ потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Д. (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона).

В случая са приети Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т. с.“ ЕАД на клиенти в град с. (ОУ – 2016 г.), одобрени от „, в сила от 10.07.2016 г. Несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани във в-к М.. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевиращи подобни твърдения, нито има данни ответниците да са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия. В този смисъл те са потребители, респ. клиенти на топлинна енергия за битови нужди в имота през процесния период. Между страните е възникнало и съществувало облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия, който съобразно разпоредбите на чл. 150 ЗЕ се регулира от Общи условия. Договорът касае доставка на топлинна енергия до обект с абонатен № ...

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна

собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на "Х. Р." ЕООД съгласно представения протокол от общо събрание на етажните собственици от 17.10.2007 г.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, съгласно което количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т. нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Общият топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец, като с помощта на т.н. "терминал" се сменя показанието на топломера в 0.00 часа на първо число на месеца. Топломерът, монтиран в абонатната станция, е преминал метрологични проверки за съответствие, за което са изготвени и представени на вещото лице свидетелства за проверка за процесния период със заключение за съответствие на одобрения тип, като вещото лице посочва, че през 2020 г. ищецът не е имал сключен договор с фирма/фирми за извършване на метрологични проверки на уредите за търговско измерване в АС (топломери и водомери), поради което топломерът не е бил свалян за проверка.

Експертизата е установила, че в топлоснабдения имот не е имало отоплителни тела, а само щранг-лира и транзитно преминаващи щрангове от горния кръг. Не е имало узаконен водомер за топла вода. Вещото лице посочва, че всички отоплителни тела са били демонтирани, поради което ТЕ за отопление на имота от радиатори не е начислявана. Топлината от щранг-лирата и тръбите от горния кръг е начислявана по т. 6.5 от приложението към Наредба № .. Установено е, че поради липса на узаконен водомер, топлата вода е изчислявана на база брой /3 лица/ потребители по 140 л./ден за един човек съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № .. Установено е още, че топлината, отдадена от сградната инсталация, е изчислявана по формулата – т. 6.1.1. от приложение към Наредба № . и Наредба № . на база инсталирана отоплителна мощност на инсталацията и денградусите за периода.

Топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, е разпределяна на база пълен отопляем обем на имота – 214 куб. метра. Експертът установява, че количествата топлинна енергия за технологични разходи на абонатната станция са отчислявани за сметка на ищеца. От отчетената ТЕ са приспаднати технологичните разходи, като във фактурите и изравнителните сметки е заложена ТЕ за разпределение. Съгласно приетото експертно заключение дяловото разпределение е извършено в съответствие с нормативната уредба, като количеството доставена топлоенергия е на стойност 4 577,00 лева.

С оглед на изложеното съдът приема, че за процесния период до топлоснабдения имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е разпределяно законосъобразно в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба /Наредба № .. за топлоснабдяването/ - за топлинна енергия за отопление на имот от щранглира, за битово горещо водоснабдяване и отдадена от сградната инсталация. При изчисляване на сумата за действително ползваната топлинна енергия е съобразена цената на ТЕ за месеците, попадащи в исковия период.

Доколкото се дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне дължимата цена следва да се вземат предвид не стойностите на прогнозния дял /по фактури/, а тези, които се формират в резултат от изравняване. Ето защо за определяне размера на дължимата цена съдът кредитира напълно заключението на съдебно-техническата експертиза, която е отчела именно реално доставеното количество топлинна енергия през исковия период. Според вещото лице размерът на дължимата цена за доставена топлинна енергия през исковия период възлиза на 4 577,00 лева.

Основателна е и претенцията за заплащане на дължимата годишна такса за извършваната услуга за дялово разпределение предвид, че тя не е включена в стойността на потребената топлинна енергия. Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № ./06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „Т. с.” ЕАД и търговец, за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Представено е извлечение от сметка, от което се установява размерът на

месечната такса за извършване на услугата дялово разпределение. По изложените съображения и на основание чл. 162 ГПК съдът счита, че размерът на дължима главница за доставена услуга за дялово разпределение за периода 01.10.2019 г. - 30.04.2021 г. възлиза на 13,68 лева. Претенцията на ищеца следва да бъде уважена изцяло за сумата 13,68 лева, като съобразно дяловете си в съсобствеността ответницата дължи 1/4 от общата сума или 3,46 лева, а ответникът 3/4 или 10,26 лева.

Направеното в срок правопогасяващо възражение на ответниците за погасяване на претенциите по давност е частично основателно.

Съгласно Тълкувателно решение от 12.04.2012 г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело ./2011 г. задълженията на потребителите на топлинна енергия, представляват задължения за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения с посочен в Общите условия падеж, поради което и по отношение на тях е приложима давността по чл. 111, б. "в" ЗЗД. В Общите условия, действащи през исковия период, е предвидено, че купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения /каквито са процесните за главница/, давността тече от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Следователно задълженията на ответниците за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни – както вече бе отбелязано според общите условия месечните суми за топлинна енергия са били дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Т.е. за погасени по давност следва да се считат всички месечни вземания, чиято изискуемост е настъпила преди повече от три години назад, считано от датата на подаване на исковата молба/заявлението – 17.11.2019 г., като се отчете обаче, че в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. давностният срок е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Н. събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, т.е. преди 09.09.2019 г., или вземането за доставена ТЕ до 30.06.2019 г. /изискуемост –

16.08.2019 г./ Предвид това и съобразявайки периода, през който давността е спряла да тече, следва да се приеме, че към датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД – 17.11.2022 г., е изтекла погасителната давност за месечните вземания, претендирани за периода от м.05.2019 г. до м.06.2019 г. включително. В случая непогасено по давност остава вземането за доставена ТЕ за периода м.07.2019 г. – м.04.2021 г. По изложените съображения и на основание чл. 162 ГПК съдът счита, че размерът на дължима главница за доставена ТЕ за периода м.07.2019 г. - м.04.2021 г. възлиза на 4 282,80 лева. Съобразно дяловете на ответниците в съсобствеността, претенцията на ищеца срещу ответника К. Б. се явява основателна и следва да бъде уважена за 1/4 от общата сума или за 1 070,70 лева, като бъде отхвърлена за разликата над 1 070,70 лева до пълния предявен размер от 1 144,28 лева и за периода от 01.05.2019 г. до 30.06.2019 г. Претенцията на ищеца срещу ответника В. Б. се явява основателна и следва да бъде уважена за 3/4 от общата сума или за 3 212,10 лева, като бъде отхвърлена за разликата над 3 212,10 лева до пълния предявен размер 3 432,84 и за периода от 01.05.2019 г. до 30.06.2019 г.

Вземането за дялово разпределение се претендира за период, считано от м.10.2019 г., поради което същото не е погасено по давност и следва да бъде присъдено в цялост.

Ответниците не доказаха погасяване на тези задължения, с оглед на което исковите за главница за потребена ТЕ и за доставена услуга дялово разпределение се явяват основателни до посочените размери.

По иска по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на иска за законна лихва предпоставя наличие на главен дълг и забава в погасяването му. По делото се установи наличието на главен дълг. По аргумент от чл. 119 ЗЗД лихва не се дължи върху погасената по давност главница, с оглед на което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна.

Към исковия период приложение намират Общите условия на ищеца от 12.07.2016 г. В чл. 32, ал. 3 от същите е посочено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки продавачът издава за отчетния период кредитни известия на стойността на

месечните фактури и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребено количество топлинна енергия за отчетния период в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от ОУ е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Следователно, въпреки че изискуемостта на месечно дължимите суми настъпва в 45-дневен срок след периода, за който се отнасят /съгласно чл. 33, ал. 1/, длъжникът изпада в забава само при неизпълнение на задължението си за заплащане цената на ТЕ за потребеното количество топлинна енергия за целия отчетен период в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, т. е. ответниците не дължат мораторна лихва върху задълженията по месечните /прогнозни/ фактури, а само за задължението по общите /изравнителни/ фактури. Тези фактури обаче се издават в края на юли месец /31.07/, а 45-дневният срок след края на отчетния период /последният изтича на последното число на месец април на съответната година/ изтича на 14.06., т.е. средата на юни месец на съответната година. Или с други думи задължението за заплащане на стойността на реално потребената топлинна енергия в ОУ от 2016 г. е регламентирано като срочно, но срокът, който кани, изтича преди изравнителното вземане на топлофикационното дружество по общата фактура да е възникнало, както по основание, така и по размер. Няма как длъжникът по едно задължение да изпадне в забава преди за него да е ясно какво дължи и това да влече неблагоприятните последици от забавата за него. Ето защо посочените разпоредби на общите условия от 2016 г. следва да се тълкуват в смисъл, че длъжникът изпада в забава с изтичане на 45-дневния срок от издаването на фактурата за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, или от 15.09 на съответната година.

По изложените съображения и на основание чл. 162 ГПК съдът счита, че размерът на лихвата за забава върху дължимата топлинна енергия 4 282,80 лева за периода 15.09.2020 г. – 02.11.2022 г. възлиза на 611,24 лв., от които съобразно квотите им в съсобствеността ответницата дължи 1/4 или сумата 160,43 лева, а ответникът 3/4 или сумата 481,29 лева.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна.

По разноските.

При този изход на спора право на разноски възниква за двете страни. Съобразно уважената част от исковете срещу ответниците, последните следва да заплатят на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сторените от него разноски за държавна такса, депозит за вещо лице, държавна такса за 3 бр. съдебни удостоверения и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедно производство. Ответникът К. В. Б. следва да заплати 121,11 лв. за исковото и 36,31 лв. за заповедното производство, а ответникът В. Н. Б. 363,32 лв. за исковото и 85,69 лв. за заповедното производство.

Съобразно отхвърлената част от исковете срещу ответниците, ищецът следва да им заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сторените от тях разноски, които са единствено за адвокатско възнаграждение.

Видно от представения договор от 16.09.2023 г. /л. 138 по делото/ в исковото производство на ответника К. Б. е оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1 ЗАдв., поради което в полза на адв. М. П., САК, следва да бъде присъдена сумата 28,27 лв. за адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от исковете. В исковото производство ответникът В. Б. е сторил разноски в размер на 700 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение по договор /л. 134 по делото/, като на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и съобразно отхвърлената част от исковете следва да му бъде присъдена сумата 49,48 лв.

В заповедното производство за подаване на възражение ответникът К. Б. е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. съгласно договора за правна защита и съдействие /л. 20 от заповедното дело/, а ответникът В. Б. – 500 лв. съгласно договора за правна защита и съдействие /л. 25 от заповедното дело/. При определяне на минималния размер на адвокатското

възнаграждение по отношение на подаването на възражение от длъжника в заповедното производство, при съобразяване възражението на ищеца за прекомерност, най – близко приложение намира разпоредбата на чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. Съгласно отнoсимата към момента на подаването на процесните възражения редакция на тази разпоредба, минималният размер на възнаграждението е 200 лева, което следва да се приеме за адекватния за конкретния случай размер, като съобразно отхвърлената част от исковете на всеки от ответниците следва да бъде присъдена сумата 14,14 лв. за разноси в заповедното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че К. В. Б., ЕГН ***** дължи на „Т. с.” ЕАД, ЕИК .., сумите както следва: на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ сумата 1 070,70 лева, представляваща цена за доставена топлинна енергия за имот – а., находящ се в гр. с., ж.к. “. аб. № .., за периода 01.07.2019 г. – 30.04.2021 г. и сумата 3,42 лева, представляваща цена за доставена услуга дялово разпределение за периода 01.10.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 160,43 лева, представляваща обезщетение за забава върху цената за топлоенергия за периода 15.09.2020 г. – 02.11.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница на цена за доставена топлинна енергия за разликата над 1 070,70 лева до пълния предявен размер 1 144,28 лева и за периода 01.05.2019 г. – 30.06.2019 г., иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над присъдената сума 160,43 лева до пълния предявен размер 179,93 лева, както и акцесорния иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата 0,82 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.12.2019 г. – 02.11.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № ../2022 г. по описа на СРС, 153 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че В. Н. Б., ЕГН ***** дължи на „Т. с.” ЕАД, ЕИК .., сумите както следва: на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ сумата 3 212,10 лева,

представляваща цена за доставена топлинна енергия за имот – а., находящ се в гр. с., ж.к. “.. аб. № .., за периода 01.07.2019 г. – 30.04.2021 г. и сумата 10,26 лева, представляваща цена за доставена услуга дялово разпределение за периода 01.10.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 481,29 лева, представляваща обезщетение за забава върху цената за топлоенергия за периода 15.09.2020 г. – 02.11.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница на цена за доставена топлинна енергия за разликата над 3 212,10 лева до пълния предявен размер 3 432,84 лева и за периода 01.05.2019 г. – 30.06.2019 г., иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над присъдената сума 481,29 лева до пълния предявен размер 539,80 лева, както и акцесорния иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата 2,48 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.12.2019 г. – 02.11.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № ../2022 г. по описа на СРС, 153 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК К. В. Б., ЕГН ***** да заплати на „Т. с.” ЕАД, ЕИК .. сторените разноси в размер на 121,11 лв. за исковото и 36,31 лв. за заповедното производство, а В. Н. Б., ЕГН ***** - 363,32 лв. за исковото и 85,69 лв. за заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т. с.” ЕАД, ЕИК .. да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на В. Н. Б., ЕГН ***** сумите 49,48 лв. разноси за исковото и 14,14 лв. разноси в заповедното производство, както и на К. В. Б., ЕГН ***** сумата 14,14 лв. разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т. с.” ЕАД, ЕИК .. да заплати на адвокат М. П. от С., гр. с., ул. „П.., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. сумата 28,27 лева – адвокатско възнаграждение в исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца „Т. с.” ЕАД – „Х. Р.” ЕООД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____